

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko T. S.A. w W.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 5 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa 1520/13,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 5670 (pięć tysięcy sześćset siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) nakazuje wypłacić adwokatowi M.R. z funduszu Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny w Warszawie) kwotę 5670 (pięć tysięcy sześćset siedemdziesiąt) zł podwyższoną o należny podatek VAT z tytułu udzielonej powodowi z urzędu pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej na występującym rzekomo w sprawie istotnym zagadnieniu prawnym związanym z dopuszczalnością rozszerzenia powództwa w postępowaniu apelacyjnym w sprawie o ochronę dóbr osobistych.

Stanowiska skarżącego nie sposób jednak podzielić. Nie można bowiem zgodzić się z poglądem, że wskazanie w toku postępowania apelacyjnego na naruszenie innego dobra osobistego przez stronę pozwaną nie stanowi zakazanego w postępowaniu apelacyjnym rozszerzenia powództwa. Pogląd taki jest sprzeczny z ustaleniami poczynionymi w niniejszej sprawie i treścią art. 383 k.p.c. Stanowisko skarżącego, że zachowanie takie stanowi jedynie rozszerzenie spektrum naruszenia dóbr osobistych jest jedynie polemiką, która nie ma odzwierciedlenia w przepisach prawa. Skarżący zdaje się zapominać, że zakres dochodzonego roszczenia wyznacza nie tylko treść żądania ale także powołana na jego uzasadnienie podstawa faktyczna (art. 187 k.p.c.). Modyfikowanie tejże podstawy podlega zaś także ograniczeniom przewidzianym w art. 383 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

Pełnomocnikowi powoda z urzędu Sąd Najwyższy przyznał wynagrodzenie zgodnie z § 13 ust. 4 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 6 w zw. z § 19 pkt 1 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 ze zm.).